

Accepterer en medlemsstat at tilbagetage en asylansøger, har medlemsstaten pligt til at lade asylansøgeren indrejse på sit område igen. Det fremgår i den forbindelse – i lighed med bestemmelsen om overtagelse i artikel 19, stk. 3 – at overførslen sker i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale ret efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er fysisk muligt og senest seks måneder efter accepten af anmodningen om tilbagetagelse. Hvis en klage eller en indbringelse for en domstol af en afgørelse om overførsel har opsættende virkning, regnes seks månedersfristen dog fra tidspunktet for afgørelsen af klagen eller indbringelsen, jf. forordningens artikel 20, stk. 1, litra d.

Fristen for overførsel er ændret i forhold til den tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionens artikel 13, stk. 1, litra b, hvorefter den accepterende stat er forpligtet til faktisk at tilbagetage asylansøgeren så hurtigt som muligt og senest én måned efter, at den har givet tilsagn om tilbagetagelse. Der henvises til afsnit 3.2.4.2 og beskrivelsen af den tilsvarende bestemmelse i forordningens artikel 19, stk. 3, om overførsel efter accept fra en anden medlemsstat af at overtage behandlingen af en ansøgning om asyl.

Overføres en asylansøger ikke inden for den i artikel 20, stk. 1, litra d, fastsatte frist på seks måneder, påhviler ansvaret den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet. Tidsfristen på seks måneder kan dog forlænges til højst ét år, hvis overførslen ikke kan gennemføres på grund af fængsling af asylansøgeren, eller til højst 18 måneder, hvis asylansøgeren er forsvundet, jf. forordningens artikel 20, stk. 2.

Dublinforordningens artikel 20, stk. 2, afspejler ikke en tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionen. Dublinkonventionen foreskriver således ingen konsekvens af, at fristen for gennemførelse af tilbagetagelsen i konventionens artikel 13, stk. 1, litra b, ikke overholdes.

Efter Dublinforordningens artikel 20, stk. 1, litra e, meddeler den anmodende medlemsstat ansøgeren afgørelsen om, at ansøgeren tilbagetages af den ansvarlige medlemsstat.

Det fremgår i den forbindelse, at afgørelsen om overførsel til den ansvarlige medlemsstat skal begrundes og indeholde oplysninger om fristerne for gennemførelsen af overførslen. Endvidere skal afgørelsen om nødvendigt indeholde oplysninger om, hvor og hvornår ansøgeren skal møde op, hvis den pågældende selv tager til den ansvarlige medlemsstat. Afgørelsen kan påklages eller indbringes for en domstol. Dette har dog ikke opsættende virkning for gennemførelsen af overførslen, medmindre domstolene eller de

kompetente myndigheder træffer beslutning herom i det konkrete tilfælde, såfremt den nationale lovgivning åbner mulighed herfor.

Den medlemsstat, der har anmodet en anden medlemsstat om at tilbagetage ansøgeren, udsteder i den forbindelse om nødvendigt et laissez-passer til asylansøgeren, udfærdiget efter den model, der er vedtaget efter proceduren i artikel 27, stk. 2, jf. forordningens artikel 20, stk. 1, litra e. For en beskrivelse af proceduren i artikel 27, stk. 2, henvises til afsnit 3.2.7.

Den ansvarlige medlemsstat skal alt efter omstændighederne underrette den anmodende medlemsstat om, at ansøgeren er ankommet til den ansvarlige medlemsstat, eller om, at ansøgeren ikke er mødt op i den ansvarlige medlemsstat inden for den fastsatte frist, jf. forordningens artikel 20, stk. 1, litra e.

Endelig fremgår det af Dublinforordningens artikel 20, stk. 3 og 4, at der kan vedtages nærmere regler om beviselementer og indicier og fortolkningen heraf samt om udfærdigelse og fremsendelse af anmodninger om tilbagetagelse og om gennemførelsen af overførsler efter proceduren i artikel 27, stk. 2, jf. nærmere herom afsnit 3.2.7.

3.2.5. *Administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne*

Det er af afgørende betydning for anvendelsen af Dublinforordningen, at der mellem medlemsstaterne kan udveksles de nødvendige oplysninger til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter forordningens kriterier.

Det følger af Dublinforordningens artikel 21, hvilke oplysninger der kan udveksles mellem medlemsstaterne, og til hvilket formål de udvekslede oplysninger kan benyttes.

Ifølge Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, litra a-c, meddeler en medlemsstat enhver anden medlemsstat, der anmoder herom, de personoplysninger om asylansøgeren, som er relevante og tilstrækkelige og ikke omfatter mere, end hvad der kræves for at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, at behandle asylansøgningen, eller for at gennemføre enhver forpligtelse efter denne forordning.

Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, litra a-c, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 15, stk. 1.

I Dublinforordningens artikel 21, stk. 2, litra a-g, præciseres arten af de oplysninger, der kan udveksles. Der kan således udveksles oplysninger om asylansøgerens og dennes eventuelle familiemedlemmers identitet (efternavn, fornavn, evt. tidligere navn, kal-